

mắt lăm lét nhìn từ phía. Nàng có cảm tưởng như hàng trăm cặp mắt vô hình đang theo dõi nàng để bắt nàng quả tang liên lạc với «họ».

Tim nàng đập thình thịch. Nàng đứng lại lần thứ ba, quay về phía sau.

Tịnh không một bóng nào khả nghi. Thiên hạ đang mua sắm vui vẻ, không ai để ý đến một thiếu phụ lang thang quanh chợ Bến thành với một tâm trạng nát bét như tương.

Tới khi biết chắc không bị theo, nàng mới vẫy tắc xi, ngồi gọn vào góc, dặn lái lên Đakao. Được nửa đường, nàng xuống xe, vẫy xích lô đi lộn lại. 5 phút sau, nàng lại trèo lên tắc xi đến rạp hát Kim chung ở cuối đường Hồng thập tự.

Các quán nhậu gần công xe lửa đông nghẹt người, xe đạp, xe vét-pa xếp đầy vỉa hè, lan ra ngoài đường. Trước rạp hát, một đám đông nói chuyện ồn ào. Quang cảnh này rất thuận tiện cho một cuộc gặp gỡ gián điệp.

Quỳnh Bích đã thuộc lòng hai chữ số viết trên miếng giấy vệ sinh của nhà hàng Mỹ cảnh : 8 và 21. 8 nghĩa là buổi gặp sẽ diễn ra đúng 9 giờ rưỡi. Giờ gặp chậm hơn giờ ghi trên giấy 1 tiếng rưỡi. Chẳng hạn lần trước, họ viết lên giấy con số 10, nàng phải có mặt tại địa điểm đúng 11 rưỡi đêm.

Con số 21 là ám hiệu địa điểm. Mỗi tháng gặp một lần, vào tối thứ bảy đầu tháng, theo lịch tiếp xúc đã được định trước. Hết 3 tháng, «họ» lại thay địa điểm. Con số 21 có nghĩa là nàng phải tới trước rạp cải lương Kim chung.

9 giờ rưỡi tối, trước cửa rạp Olympic.

Nàng nhìn đồng hồ. Còn một phút nữa đến

9 rưỡi. Theo thủ tục nghề nghiệp, nàng không được đến sớm, cũng như không được đến chậm và chỉ đợi lâu nhất là 5 phút. Bуди sáng của ngày hẹn, nàng phải lấy lại đồng hồ, theo đài bá âm BBC, hồi 6g45.

Mỗi lần đến gặp «họ» Quỳnh Bích đều lo sợ. Đứng ra, nàng đã được huấn luyện kỹ càng về nguyên tắc tình báo, song nàng được học để thi hành mệnh lệnh của ông Hoàng, không phải để phản bội ông Hoàng, phản bội chế độ Sài Gòn.

Nàng đứng lại, hai chân run run. Nàng vứt tờ bạc 10 đồng vào tủ gương của bà già bán thuốc lá để lấy một gói kẹo cao su bạc hà. Nàng muốn nhai kẹo cao su cho hàm răng khỏi đập vào nhau lập cập, và mùi bạc hà thơm nồng sẽ làm thân thể nàng bớt lạnh.

9g30'.

Giờ hẹn đã đến.

Nàng bước ra sát lề. Một chiếc Citroen cũ kỹ sơn đen chạy qua từ từ, đến chỗ nàng đứng, lái vào. Nhanh nhẹn, nàng mở cửa trước trèo lên. Tài xế xả ga, quẹo sang trái, vào đường Trần qui Cáp.

Quỳnh Bích liếc nhìn tài xế. Hắn trạc 40 tuổi, gương mặt lăm li dương như từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ cười một tiếng. Cặp mắt hắn sáng một cách lạ lùng, nàng có cảm giác mắt hắn phun ra những tia thép lạnh lẽo, chứa đầy chết chóc.

Bất giác, nàng nhìn hai bàn tay đặt trên vô lăng. Đó là bàn tay đặc biệt của kẻ chuyên nghề giết người. Bàn tay to lớn, lông lá rậm rì, ngón vuông và ngắn, nếu bóp vào cổ nàng chỉ một giây đồng hồ là dập nát xương sống.

Nàng rung mình, ớn lạnh. Trong xe chỉ có nàng và tài xế. Xe ra đến đường Cao thẳng, hai người vẫn không nhìn tận mặt nhau và nói với nhau một lời.

Tài xế rẽ vào đường Phan đình Phùng, đôi mắt cú vọ dán vào tấm kính chiếu hậu to trước. Nàng nhận thấy kính xe Citroen này lớn gấp hai kính thường. Chủ nhân của nó phải là người sợ bị công an theo sau.

Xe vòng ra Lý Thái Tô rồi đến đại lộ Trần quốc Toản. Một lát sau, tài xế lại trở về đường Cao thẳng, lộn lên Phan đình Phùng. Qua khỏi trạm xăng Phan đình Phùng, tài xế dẫu xe sát lề, dắt Quỳnh Bích đi bộ một quãng, rồi tạt vào ngõ hẻm gần Vườn Chuối.

Hắn dừng trước một căn nhà lầu nhỏ bằng gỗ, bên ngoài có lan can sơn trắng. Ánh đèn của một quán giải khát kế cận chiếu hắt vào mặt Quỳnh Bích. Như cái máy, nàng theo người lạ vào trong nhà.

Đó là một ngôi nhà trống, không có người ở. Hắn mở đèn, mời nàng lên lầu, cầu thang gỗ kêu ọp ọp. Nàng bám lấy tay hắn cho khỏi trượt chân vì để giày nàng bằng sắt, vừa cao, vừa nhọn hoắt.

Cửa trên gác đều đóng kín. Hai ngọn đèn nê ông sáng rực phả bày những đồ gỗ cũ kỹ, tro trên. Mùi ẩm mốc xông lên, nàng muốn lộn mửa.

Gã đàn ông lại bàn vận máy thu thanh, lựa một bản nhạc mạnh. Hắn là kẻ ghét cay, ghét đắng âm nhạc. Hắn phải mở nhạc để át tiếng nói chuyện của hai người.

Bây giờ, Quỳnh Bích mới có dịp nhìn kỹ người

lạ. Mặc dầu nàng gặp hắn nhiều lần, nàng vẫn coi hắn là người lạ. Trán hắn nhô ra một cách bướng bỉnh, mũi và tai đều bẹp đi, tổ cáo hắn là kẻ quen với cuộc sống trên võ đài quyền Anh. Đặc biệt là tay hắn dài như tay vượn, hai vai tròn, đầy thịt rắn chắc, bắp thịt nổi cuộn cuộn sau chiếc sơ mi ngắn bằng vải NylFrance màu sẫm.

Đôi máy thu thanh chạy đều, hắn quay về phía nàng, giọng khò khàn và cộc lốc :

— Có có gì không, đưa cho tôi.

Nàng lắc đầu :

— Lần này, tôi không lấy được gì hết.

— Còn cuộc nói chuyện tại nhà hàng Mỹ cảnh với Văn Bình ?

— Chúng tôi chỉ nói chuyện tâm tình với nhau, không có gì liên quan đến công việc.

— Cô vẫn có tình lạ lùng như thế. Có say mê hắn rồi phải không ? Nó đã khét tiếng là chim gái vô địch. Biết bao cô gái nhẹ dạ đã sa vào lòng nó. Có cô biết chúng tôi mất bao tâm cơ mới chuyện được cô tới phòng làm việc của nó không ? Chúng tôi đặt cô làm thư ký riêng cho nó, là để lấy tin, lấy tin nghe chưa, không phải để cô biến thành tình nhân của nó.

Quỳnh Bích dẫn cái xác xuống bàn :

— Ông không có quyền đi vào đời tư của tôi. Mặt khác, tôi yêu cầu ông đối xử với tôi một cách nhã nhặn hơn nữa.

Phản ứng bất ngờ của Quỳnh Bích làm người lạ sững sốt. Trong thâm tâm, hắn cho nàng là hòn bọt, muốn nặn thành hình nào cũng được. Hắn

không ngờ nàng dám cãi lại. Hắn nghiêng răng ken két :

— Cô Quỳnh Bích, đã làm nghề này không có đời tư hay đời công nữa. Chỉ có một cuộc đời thôi. Đời lấy tin cho Tổ chức. Cô có bốn phận phải hy sinh tất cả những thú vui để làm tròn công việc do Tổ chức giao phó. Tôi là người sống quen với lưỡi dao, mũi súng từ lâu rồi nên quên mất cách vuốt ve đàn bà trưởng giả như cô. Tôi nhắc cho cô biết : tôi không có thời giờ mơn trớn cô, đồ dành cô. Việc đó để dành cho tình nhân của cô. Còn tôi là thượng cấp, tôi bắt cô tuyệt đối tuân theo mạng lệnh.

Quỳnh Bích cầm cái xác da, khoác giầy đeo lên vai :

— Chào ông. Bắt đầu từ phút này, tôi rút ra khỏi Tổ chức. Ông muốn làm gì tôi thì làm.

Gã đàn ông phá lên cười. Tiếng cười rùng rợn như ma hiện lên hăm dọa người yếu bóng vía át cả tiếng nhạc từ máy thu thanh phát ra. Nghe hẳn cười, Quỳnh Bích xây xâm mặt mày, phải vịn lấy ghế để khỏi té ngã.

Lần thứ nhất, nàng nghe hẳn cười. Có lẽ từ nhiều tháng nay, hắn mới cười lần thứ nhất. Cái cười ngạo nghễ và hiểm ác của hắn soán vào da thịt nàng, như hàng trăm mũi kim. Nàng có cảm giác kỳ lạ như tiếng cười của hắn là con dao bén sắc vung lên quanh người nàng, làm quần áo nàng rách nát và tuột xuống, để lộ thây thể trần truồng, rồi những miếng thuốc lá cháy đỏ được dí vào ngực nàng, đùi nàng, mũi mũi khét lẹt dâng ngập gian phòng . . .

Đang cười hờ hớ, đột nhiên hẳn mím miệng lại, mắt long lên sòng sọc. Hắn nhìn thẳng vào giữa mắt nàng, giọng như dao chém đá :

— Cô Bích, cô đã lớn rồi, không còn con nít nữa, cô muốn trung thành hay phản bội, tùy ý. Tôi cho phép cô về nhà nghỉ ngơi đêm nay, mai một ta sẽ gặp lại. Nếu cô quyết tâm rút lui, tôi cũng không ngăn cản.

Hắn cũng đứng dậy. Dáng điệu chậm chạp, hẳn đánh diêm, châm điếu Lucky. Mùi thuốc lá thơm thơm lỏi Quỳnh Bích trở về thực tại. Mắt nàng đỏ hoe như người mất ngủ hàng tuần lễ. Nàng uể oải theo người lạ xuống cầu thang gỗ sọc sọc.

Đột nhiên, người lạ nói :

— À, suýt nữa tôi quên mất. Số tiền cô gửi về đã đến tận nơi. Mẹ cô nhờ chúng tôi chuyển bức thư này cho cô.

Tuy nàng run run, chân khuyu lại, đứng không vững. Nàng nói :

— Thư của mẹ tôi, xin ông cho tôi coi.

Đút tay vào túi định lấy, chợt người lạ lắc đầu :

— Thôi, tôi không đưa cho cô nữa. Cô nên cắt đứt liên lạc với gia đình ngoài ấy là hơn.

Nàng nắm tay hẳn, giọng van vỉ :

— Như thường lệ, ông cho tôi đọc ở đây, tôi không dám mang về đâu. Xin ông cho tôi đọc lần chót.

Gã đàn ông nhún vai :

— Thượng cấp của tôi ra lệnh chỉ đưa thư cho cô đọc nếu cô không có thái độ tráo trở. Bây giờ,

cô đã đặt tình yêu xác thịt lên trên nhiệm vụ . . .
 Cô thích được ngủ đêm với một gã đàn ông đẹp
 trai sở Khanh hơn là nghĩ đến gia đình và 8 đứa
 em ở quê nhà. . . Lẽ ra, tôi xé nát, không đưa cho
 cô nữa. . . vì cô không xứng đáng. Nhưng vì tình
 nhân đạo, tôi chiều cô lần chót, lần chót, cô nhớ
 chưa ?

Quỳnh Bích ngồi phịch xuống ghế, cầm tờ
 giấy trắng chỉ chít chữ viết tay ngông ngoào, giơ
 lên ánh đèn. Bức thư do Mộng Huyền, em gái thứ
 hai của nàng viết giùm cho mẹ. Nét chữ quen thuộc
 của đứa em thân yêu trải ra trước mặt nàng. Bức
 thư như sau :

« Thị xã Thanh hóa, ngày. . . tháng. . . năm. . .

« Chị Mộng Hoài yêu dấu,

« Nhận được thư và 10 lạng vàng của chị, cả
 « nhà như chết rồi vừa được sống lại. Chị nói rằng
 « trong đó 10 lạng vàng chưa đầy một trăm ngàn
 « đồng, chị kiếm dễ như chơi, nhưng chị ơi ở
 « ngoài này, 10 lạng vàng là món tiền to ngoài sức
 « tưởng tượng, và trong chớp mắt, nhà ta trở thành
 « giàu sụ.

« Chị ơi, nhờ chị làm việc với chính phủ ta
 « mà gia đình được hoàn toàn hạnh phúc. Tuần
 « qua, ông chủ tịch ủy ban tỉnh về tận nơi thăm
 « mẹ, mang thuốc tây cho mẹ, và hứa cấp cho một
 « cái trại ở làng Vệ yên. Làng Vệ, cách thị xã 5
 « cây số, hồi nhỏ chị thường xuống chơi ấy mà. . .
 « Cả nhà vừa dọn xuống trại cách đây hai hôm.
 « Trại ở ven sông, có nhiều cây trái xum xuê, và
 « một ngôi nhà khang trang. Ông chủ tịch ủy ban
 « cho biết chính phủ và nhân dân ta biết ơn chị đã

« hy sinh cho chính nghĩa, hoạt động hiểm nguy
 « trong vùng địch, nên từ nay trở đi các em sẽ
 « không phải đi dân công, phiếu mua thực phẩm
 « và vải sẽ được tăng gia tới mức vô tận. Muốn
 « mua gì ủy ban sẽ cấp phiếu, nếu không có tiền,
 « ủy ban sẽ biếu không.

« Mẹ mắc bệnh lao phổi từ ba năm nay. Thuốc
 « trụ sinh ngoài này rất đắt, có tiền cũng không
 « mua được, phương chi gia đình ta khánh kiệt từ
 « ngày thầy thất lộc, tiền bạc dành dụm đã tiêu pha
 « hết, thậm chí nữ trang của mẹ, của em, và đồ
 « đạc trong nhà phải đem bán cũng không đủ ăn.

« Nhờ thuốc trụ sinh quý giá Hung ga ri và thuốc
 « bổ Trung quốc do ông chủ tịch tỉnh mang tới
 « tặng mẹ, mẹ đã ăn được cơm, và trở nên hồng
 « hào. Cứ đà này, chỉ một vài tháng nữa, mẹ sẽ
 « khỏe mạnh như cũ.

« Chị Mộng Hoài ơi ! Mẹ ngồi bên em đọc thư
 « này cho em viết hầu chị. Lệ thương, mẹ chỉ ngồi
 « 5, 10 phút là đau lưng, hoa mắt, nhưng lần này
 « mẹ ngồi hơn một giờ vẫn không mệt, trái lại còn
 « khỏe ra nữa. Mẹ có sức lực là nhờ chị, nhờ sự
 « hy sinh vô bờ bến của chị. Chúng em có cơm ăn,
 « có áo mặc, được cấp sách đến trường, cũng là nhờ
 « sự hy sinh vô bờ bến của chị.

« Chị Mộng Hoài ơi, ông chủ tịch dặn mẹ phải
 « giữ kín số vàng chị gửi về, và giữ kín sự biệt đãi
 « của ủy ban tỉnh đối với gia đình ta, vì nếu bại
 « lộ, gián điệp đế quốc sẽ phăng ra và có hại cho
 « chị. Ông chủ tịch nói rằng nếu địch biết chị
 « gửi thư và nhất là gửi vàng về Bắc, chị sẽ bị đem
 « bản tức khắc, không cần xét xử. Vì vậy, chuyện

« tiền nong và thư từ, chỉ có mẹ và em biết thôi.

« Hồi chị ở nhà, con Mộng Hương nhỏ tí xiu, « bây giờ lớn nhanh như thổi. Nó giống chị như « đúc, ai nhìn cũng mê. Nó đã hứa hôn rồi đấy, « chị sợ chưa ? Chồng chưa cưới của nó sắp tốt « nghiệp bác sĩ y khoa. Kể ra, em còn hàng trăm, « hàng ngàn chuyện muốn nói với chị, song ông « chủ tịch dặn em là thư viết cho chị được chuyên « vào Nam bằng đường riêng, nên viết càng ngắn, « càng tốt.

« Bây giờ nếu chị về quê, chị sẽ không tài nào « nhận ra em nữa. Em cũng cao như chị và trắng « như chị, dĩ nhiên là không đẹp bằng. Nhưng chị « ơi, trên trái đất này tìm được một người đẹp « hoàn toàn như chị của em đâu phải là dễ.

« À, ông chủ tịch còn cho biết niên học sắp « tới thẳng Ngọc, Bôi và Châu sẽ được sang Trung « quốc học. Buồn cười lắm chị ạ, ba đưa mỗi đứa « học một ngành khác nhau, thẳng Ngọc mê chẵn « nuôi nên ghi học Nông lâm súc, thẳng Bôi lại « theo ngành điện, còn thẳng Châu, ngành y khoa. « Nhờ chị, ba em trai của chúng ta sắp sửa thành « người.

« Ông chủ tịch lại nói với mẹ và em rằng đời « sống của gia đình ta còn được cải thiện hơn nữa, « nếu ở trong Nam chị cố gắng thêm. Em biết là « chị sẵn sàng hy sinh cho mẹ và cho chúng em, « nên đêm nào trước khi lên giường ngủ, em cũng « chấp tay cầu nguyện cho chị được thêm sức khỏe, « nhất là được thêm sáng suốt tinh thần để phục « vụ cho tổ quốc.

« Theo lời ông chủ tịch, bọn đế quốc đã tung

« ra nhiều tiền bạc, nhiều xa xỉ phẩm, làm con « người mềm yếu, thiếu lý tưởng dễ bị lung lạc. « Chúng em tin ở chị, chính phủ ta cũng tin ở chị. « Chị Mộng Hoài yêu quý của chúng em ơi, em còn « thua chị 4 tuổi, em lại học ít, thiếu kinh nghiệm « của trường đời, em đâu dám khuyên chị, huống « hồ em lại hàm ơn chị đến ngàn năm sau cũng « chưa trả hết. Em nói vậy để chị hiểu rằng lời « sau đây là của mẹ dặn em viết cho chị.

« Mẹ ân cần dặn chị nên cẩn thận, lưu lại ở « nơi đồng đất nước người, đừng bao giờ quên « lãng quên hương. Nếu chị gặp chuyện gì, ở đây « mẹ phải chết, gia đình ta sẽ đau khổ, nhục nhằn. « Thư ngắn, tình dài, chị đọc kỹ và suy ngẫm tất « sẽ hiểu rõ ý mẹ.

« Gia đình xin chúc chị một mùa xuân trẻ đẹp « và tin tưởng.

« Em của chị.

« Mộng Huyền ».

Những giòng chữ bằng mực bút máy mùa nhẩy trước mắt Quỳnh Bích. Nàng không thể làm được: nét chữ nhỏ nhắn, càng viết càng nghiêng sang bên phải, chữ g và chữ h ngoèo như con đun, là của Mộng Huyền, đứa em gái gần hai mươi, có đôi mắt to và đen, khuôn mặt dài, cái miệng chúm chím như nàng. Nàng cũng không thể làm được: nét chữ uyển chuyển này là của cái ngòi bằng vàng 18 cara, lắp trong bút máy Parker màu xanh lá mạ mà nàng nhờ « họ » gửi về Bắc tặng em tháng trước. Chiếc Parker này, nàng mua tại Hồng Kông trong một chuyến du lịch cuối năm, và đã dùng để viết nhật ký. Gửi cho em gái, nàng đã chuyển về quê